

Wet herziening partneralimentatie

7 december 2018

L.S.,

Wij zijn verbaasd over de haast waarmee het wetswijzigingsvoorstel partneralimentatie, gisteren besproken in de vaste kamercommissie van Veiligheid en Justitie, in de Tweede Kamer ter stemming wordt gebracht.

De instemming die dit wetswijzigingsvoorstel tot dusver geniet, lijkt in hoge mate ingegeven door de notie dat alimentatie "niet meer van deze tijd is". Voor het overige berust dit wetsvoorstel op optimistische aannames over toekomstige ontwikkelingen die nauwelijks door onderzoek worden gestaafd of daardoor zelfs worden tegengesproken. En als er iets positiefs veranderd, gaat dit in een tergend langzaam tempo.

Er zijn twee mogelijkheden.

Ofwel deze ontwikkelingen zullen zich inderdaad voor gaan doen. In dat geval zal partneralimentatie steeds minder vaak worden gevraagd en/of worden toegewezen. Welk doel is ermee gediend om partneralimentatie dan niet haar natuurlijke dood te laten sterven?

Ofwel het optimisme dat aan dit wetsvoorstel ten grondslag ligt blijkt ongegrond. In dat geval zal er een grote groep mensen in moeilijkheden komen en bijv. terecht komen in de rangen van de werkende armen of van de bijstandsgerechtigden.

Wij vinden het voorbarig en riskant om op gewenste ontwikkelingen vooruit te lopen. Het algemene gevoelens dat "alimentatie niet meer van deze tijd is" doet ons bovendien vrezen dat wij binnen afzienbare tijd een volgend voorstel ter verkorting van de alimentatieduur tegemoet kunnen zien - immers hoe meer tijd er verstrijkt, hoe meer partneralimentatie "niet meer van deze tijd" zal zijn. Er is geen enkel anker aan dit schip gelegd, in de vorm van, bijvoorbeeld, concrete voorwaarden op het gebied van de ontwikkeling van de verdeling van arbeid en zorg, of van een specificatie van de wijze waarop de alimentatieduur moet worden afgeleid uit haar rechtsgrond: de lotsverbondenheid van het huwelijk.

Het is onze overtuiging dat mensen niet alleen verantwoordelijkheid moeten nemen voor hun eigen levensonderhoud, maar ook voor de keuzen die zij tijdens hun huwelijk hebben gemaakt ten aanzien van de verdeling van arbeid en zorg. In haar huidige vorm ondersteunt deze wetswijziging die eerste verantwoordelijkheid; ten koste van de tweede. En dat terwijl de indieners van de wetswijziging niet uit de jurisprudentie hebben aangetoond, dat de rechter onvoldoende mogelijkheden zou hebben om die tweede verantwoordelijkheid te verzachten, wanneer zij leidt tot oneerlijke of schrijnende situaties

Wij hopen op meer wijsheid en meer vragen in de Tweede Kamer - vragen bijvoorbeeld om een nader advies over deze wetswijziging van de Raad van State; en vragen zoals gesteld door de NVR in een rondschriven op 27 november 2018 dat door de griffie aan de commissieleden is gestuurd,

Met vriendelijke groet,

Myrtille Hellendoorn en Marjan Nieuwenhuis,

Namens de werkgroep Economische Zelfstandigheid van de WOUW,
marnieuw@dds.nl, 020 6793159, www.economischzelfstandig.nl